

1989

Jiří Seifert (1932–1999)

Kanelka, 1989

Jiří Seifert je jedním z nejvýznamnějších sochařů moderního českého umění. Ke kameni, svému oblíbenému sochařskému materiálu, si našel vztah už jako kluk, když žil v Turnově, blízko pískovcovým skalám Českého ráje. Kámen mu učaroval, jako horolezec (lezl i se sochařem Valeriánem Karouškem) obdivoval jeho pevnost, krásu povrchové skladby, rozmanitost barvy i struktury. V roce 1952 byl přijat na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou do ateliéru Bedřicha Stefana, mimořádného umělce meziválečné avantgardy, který své studenty vedl především k řemeslnému zvládnutí umělecké práce, ale i k abstrahujícím polohám sochařství. Krátce po absolutoriu se roku 1959 přestěhoval do Liberce, kam nastoupila jeho žena, historička umění, jako ředitelka galerie. Liberec byl v 60. letech kulturním centrem v mnoha oborech a Jiří Seifert se zde podílel na organizaci legendárních výstavních projektů ve veřejném prostoru Socha 1964 nebo Socha a město. Ve veřejném prostoru se zapsal také jako autor základního kamene věže na Ještědu i jako tvůrce symbolického hřbitova horolezců v Hruboskalském skalním městě.

Velkou inspirací Seifertovi byla návštěva antických památek v Libanonu a také seznámení s dílem Hanse Arpa. Stěžejním ovšem bylo setkání s rakouským sochařem a zakladatelem sympozií evropských sochařů v St. Margarethen Karlem Prantlem, který Seiferta „naučil“ vnímat přírodní kvalitu kamene, nechávat vynít jeho strukturu i používat v nejtvrdějším materiálu měkkou modelaci. Bylo to roku 1969 a sochař zde vytvořil monumentální pískovcovou Zvonici pro Jana Palacha. Roku 1970 byl nucen se s celou rodinou odstěhovat z Liberce do Řevnic. Byl mu sebrán cestovní pas, nesměl vykonávat pedagogickou práci. Žil a tvořil v ústraní bez možnosti výstav. Až v 90. letech se zapojil do kulturního i společenského dění, působil jako pedagog na AVU v Praze, po 20 letech konečně vystavoval doma i v zahraničí. Vážná nemoc ukončila předčasně jeho život v 67 letech.

Karlovarská galerie uspořádala Jiřímu Seifertovi výstavu roku 1994 - autorovy sochy ze dřeva, opuky a především mramoru okouzly diváky svou tvarovou jednoduchostí, obsahovou hloubkou, řemeslnou dokonalostí, tichou harmoničností. Do sbírek jsme získali Kanelku, bílou a elegantně štíhlou sochu s ženskými atributy, která je součástí i této stálé expozice a symbolicky se váže k přelomovému roku 1989, který zásadně ovlivnil i život sochaře. Kanelka v sobě skrývá to nejlepší z tehdejší autorovy tvorby – citlivé zpracování krásného bílého mramoru, čistou tvarovou kompozici, úžasnou hru světla a stínů v kaneluře i v dalších liniích, řemeslnou poctivost, ale i přirozený půvab, lehkost, křehkost a harmonii. „Kanelka, to je přece socha, ve které jsem chtěl chválit ženskou krásu. Ne tělesnou, ale tu, pro kterou s druhým žijeme hluboce...“ J.S.

Vždycky, když Kanelku vystavujeme, vzpomeneme si na setkání s mimořádným sochařem, vzácným člověkem. Jiří Seifert byl muž pevných zásad, charakterní, poctivý, čestný, nebál se vyjádřit svůj názor, měl velké srdce, pomáhal přátelům a známým i ve špatných časech. Zahrada jeho domku v Řevnicích byla kouzelná a je dodnes plná soch, jejich pracně a trpělivě tesané prohlubně slouží také jako pítka pro ptáky, kteří rádi zalétají pod košaté letité stromy...

100 LET
DĚL
UMĚLCŮ
OSUDŮ